

Datum van
inontvangstneming

:

21/07/2014

Zaak C-283/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 juni 2014

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Düsseldorf (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 juni 2014

Verzoekende partij:

CM Eurologistik GmbH

Verwerende partij:

Hauptzollamt Duisburg

FINANZGERICHT DÜSSELDORF

BESCHIKKING

In de zaak

CM Eurologistik GmbH, (omissis) Duisburg,

- verzoekster -

(omissis)

tegen

Hauptzollamt Duisburg, (omissis) Duisburg,
(omissis)

- verweerder -

inzake

antidumpingrechten

heeft de vierde kamer (omissis)

(omissis)

op 4 juni 2014 beslist:

De behandeling van de zaak wordt geschorst en aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vraag gesteld:

Is uitvoeringsverordening (EU) nr. 158/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot hernieuwde instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen, enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China geldig?

(omissis) [Or. 2]

Motivering:

I.

- 1 Verzoekster maakt bezwaar tegen de heffing van antidumpingrechten op grond van uitvoeringsverordening (EU) nr. 158/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot hernieuwde instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen, enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 49, blz. 29; hierna: „verordening nr. 158/2013”).
- 2 Bij verordening (EG) nr. 642/2008 van de Commissie van 4 juli 2008 tot instelling van een voorlopig antidumpingrecht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 178, blz. 19; hierna: „verordening nr. 642/2008”) was een voorlopig antidumpingrecht ingesteld en bij verordening (EG) nr. 1355/2008 van de Raad van 18 december 2008 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopig recht op bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB L 350, blz. 35; hierna: „verordening nr. 1355/2008”) is daarna een definitief antidumpingrecht ingesteld.

Naar aanleiding van een beroep van een importeur heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verordening nr. 1355/2008 bij arrest van 22 maart 2012 (C-338/10) ongeldig verklaard, omdat de normale waarde was bepaald op basis van de waarde van een soortgelijk product in de Unie, zonder daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om deze waarde vast te stellen aan de hand van de prijzen die voor hetzelfde product in een derde land met een markteconomie worden toegepast.

- 3 Op 19 juni 2012 heeft de Commissie bekendgemaakt (PB C 175, blz. 19) dat het antidumpingonderzoek naar de invoer van bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen enz.) van oorsprong uit de Volksrepubliek China

gedeeltelijk werd heropend, enkel voor de punten die tot de nietigheid van verordening nr. 1355/2008 hadden geleid. Het heropende onderzoek betrof enkel de keuze van het referentieland – indien **[Or. 3]** aanwezig – en de vaststelling van de normale waarde die voor de bepaling van de dumpingmarge wordt gebruikt.

- 4 Verzoekster heeft onder overlegging van de nodige bewijzen van preferentiële behandeling overeenkomstig formulier A op 20 en 25 maart 2013 telkens 48 000 dozen met 24 blikken (312 g) mandarijnen zonder toegevoegde alcohol en met toegevoegde suiker (13,95 %) onder Taric-code 2008 30 75 90 van oorsprong uit de Volksrepubliek China in het haar toegewezen douane-entrepot laten opslaan. Als douanewaarde gaf zij 5,910 EUR per doos aan.
- 5 In april 2013 heeft verzoekster in drie partijen ongeveer 19 296 kg van de betreffende mandarijnen uitgeslagen en bij aanvullende douaneaangifte van 7 mei 2013 aangegeven voor het vrije verkeer. Daarbij heeft zij onder meer berekend dat het antidumpingrecht 9 657,99 EUR bedroeg. Overeenkomstig deze berekening heeft verweerder bij aanslag van 7 mei 2013 onder andere een antidumpingrecht van 9 657,99 EUR van haar gevorderd.
- 6 Verzoekster heeft tegen deze aanslag bezwaar gemaakt, omdat verordening nr. 158/2013 volgens haar ongeldig is.

Bij beschikking van 17 mei 2013 heeft verweerder 255,25 EUR antidumpingrecht terugbetaald op grond van een correctie van het nettogewicht, zodat verzoekster nog 9 395,34 EUR moest betalen. Haar bezwaar heeft hij bij beschikking op bezwaar van 9 september 2013 als ongegrond afgewezen, op grond dat hij door verordening nr. 158/2013 is gebonden en deze correct is toegepast.

- 7 Ter onderbouwing van haar beroep stelt verzoekster dat de Raad, voor zover hij zich in punt 45 van de considerans van verordening nr. 158/2013 baseert op rechtsoverwegingen uit het arrest van het Gerecht van 15 oktober 1998 (T-2/95) en het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98 P), geen rekening houdt met het verloop van een antidumpingonderzoek, dat uit vier stappen bestaat (bepaling van de normale waarde, vaststelling van de uitvoerprijs, vergelijking tussen de uitvoerprijs en de normale waarde en berekening van de dumpingmarge). In het geval van verordening nr. 1355/2008 was reeds het onderzoek naar de normale waarde in strijd met de regels, zodat het gehele onderzoek nietig was en niet kon worden heropend. **[Or. 4]**
- 8 Voorts heeft de Raad volgens verzoekster in strijd met de in punt 81 van het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98 P) bedoelde norm, de specifieke richtlijnen van het arrest van het Hof van 22 maart 2012 (C-338/10) waarbij de antidumpingverordening nietig is verklaard, niet nageleefd. Verordening nr. 158/2013 heeft enkel betrekking op de producten van GN-postonderverdelingen 2008 30 55 en 2008 30 75, en niet op producten ex GN-postonderverdeling 2008 30 90 (punten 32 en 33 van de considerans).

Daarnaast schendt de heropening van de procedure artikel 6, lid 9, van verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB L 343, blz. 51; hierna: „verordening nr. 1225/2009”), dat bepaalt dat antidumpingonderzoeken binnen 15 maanden na opening ervan moeten worden beëindigd. Deze overschrijding van de termijn is in de considerans van verordening nr. 158/2013 weliswaar niet vermeld. Bij een hoorzitting vóór de vaststelling van deze verordening heeft de Commissie echter verklaard dat een heropening van de procedure anders uitgesloten is. Deze rechtsopvatting is onhoudbaar, omdat de instellingen van de Unie niet gedwongen waren nietige handelingen vast te stellen.

- 9 Tot slot stelt verzoekster dat het opnieuw instellen van een antidumpingrecht moet worden gebaseerd op een recent onderzoekstijdvak, aangezien de instelling van een antidumpingrecht geen sanctie voor eerdere invoer is, maar de mededinging beoogt te beschermen (zie arrest van het Hof van 3 oktober 2000, C-458/98 P, punten 90 tot en met 92). Teruggrijpen naar het oude onderzoekstijdvak is ook in tegenspraak met het optreden van de instellingen van de Unie in de procedure die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98 P). In dit opzicht blijkt ook uit punt 43 van de considerans van verordening nr. 158/2013 een onjuiste rechtsopvatting. Indien het enkel onmogelijk was een recenter onderzoekstijdvak te kiezen omdat bestaande antidumpingrechten het onderzoek zouden kunnen vertekenen, zouden ook tussentijdse nieuwe onderzoeken onmogelijk zijn. Voor dergelijke onderzoeken wordt echter wel gebruikgemaakt van een recent onderzoekstijdvak. Bovendien bestonden vóór verordening nr. 1355/2008 andere vrijwaringsmaatregelen, die de mededinging eveneens belemmerden.

- 10 Verzoekster verzoekt

de aanslag tot invordering van invoerrechten van verweerder van 7 mei 2013, zoals gewijzigd bij wijzigingsbeschikking van 17 mei 2013, in de vorm van de [Or. 5] beschikking op bezwaar van 9 september 2013, nietig te verklaren, wat betreft het daarin gevorderde antidumpingrecht.

Verweerder verzoekt

de vordering af te wijzen

en verwijst ter onderbouwing daarvan naar zijn beschikking op bezwaar.

II.

- 11 Verzoeksters betoog doet twijfel ontstaan over de geldigheid van verordening nr. 158/2013, zodat een prejudiciële beslissing nodig is wegens de hierna genoemde redenen.

- 12 (1) Er zijn aanwijzingen dat de Raad in strijd met de in punt 81 van het arrest van het Hof van 3 oktober 2000 (C-458/98) bedoelde norm, de specifieke richtlijnen van het arrest van het Hof van 22 maart 2012 (C-338/10) waarbij de antidumpingverordening nietig is verklaard, niet heeft nageleefd.
- 13 In zaak C-338/10 heeft het Hof de Commissie onder meer gelast om de op 18 december 2008 beschikbare statistieken van Eurostat voor de jaren 2005 tot en met 2008 inzake de invoer in de Gemeenschap van producten „die onder de GN-codes 2008 30 55, 2008 30 75 en ex 2008 30 90 vielen”, als vermeld in artikel 1 van verordening nr. 1355/2008, over te leggen. De Commissie heeft het Hof daarop bepaalde statistieken betreffende de invoer van de betrokken producten verstrekt (arrest van 22 maart 2012, C-338/10, punten 15 en 16).
- Volgens punt 32 van de considerans van verordening nr. 158/2013 interpreteerde het Hof de aldus overgelegde statistieken als gegevens die uitsluitend betrekking hadden op de betrokken producten die het voorwerp uitmaakten van het bij verordening nr. 1355/2008 ingestelde antidumpingrecht.
- 14 Het Hof leidde uit de overgelegde statistieken inderdaad af dat er in de jaren 2002/2003 tot en met 2006/2007 een niet onbelangrijke invoer in de Unie was van producten van GN-codes 2008 30 55, 2008 30 75 **[Or. 6]** en ex 2008 30 90, als vermeld in artikel 1 van verordening nr. 1355/2008, die afkomstig waren uit derde landen met een markteconomie (arrest van 22 maart 2012, C-338/10, punt 33), zodat een van deze landen als referentieland kon dienen en verder onderzoek had moeten worden gevoerd (punt 34).
- 15 Voorts wees het Hof het door de Commissie ter terechtzitting aangevoerde argument af dat de statistieken betreffende de invoer uit landen met een markteconomie – die de producten betroffen die cumulatief onder de drie betrokken GN-codes vallen – grotendeels betrekking hadden op de invoer van pompelmoezen en sinaasappelen. De statistieken waarvan de overlegging was gevraagd, hadden immers betrekking op „het betrokken product”, en werden in punt 58 van de considerans van verordening nr. 642/2008 ook als invoer uit de Volksrepubliek China begrepen (arrest van 22 maart 2012, C-338/10, punt 35).
- 16 Verordening nr. 158/2013 heeft enkel betrekking op de invoer van producten van GN-postonderverdeling 2008 30 55 en 2008 30 75, doordat de Raad de statistische gegevens van de Commissie, in navolging van haar betoog in zaak C-338/10, anders heeft uitgelegd en de invoer onder GN-postonderverdeling 2008 30 90 buiten beschouwing heeft gelaten. Bijgevolg baseerde ook de Raad zich op een andere invoerhoeveelheid uit de Volksrepubliek China en relatief minder invoer uit landen met een markteconomie (punt 32 van de considerans van verordening nr. 158/2013).
- 17 Deze manier van handelen doet ernstige bedenkingen rijzen. De Raad heeft verordening nr. 158/2013 niet vastgesteld op basis van een ander onderzoek, maar

op basis van de uitlegging van onderzoekshandelingen die het Hof in zaak C-338/10 al had afgewezen. De Raad beschouwde de vroegere gegevens over GN-postonderverdeling 2008 30 90 onbruikbaar en liet deze weg. In dat opzicht kan worden betwijfeld of de Raad zijn beoordelingsbevoegdheid, die door het arrest van het Hof van 22 maart 2012 (C-338/10) was ingeperkt, juist heeft uitgeoefend. Volgens de artikelen 264 VWEU en 266 VWEU is de instelling die de vernietigde handeling heeft verricht, gehouden de maatregelen te nemen die nodig zijn ter uitvoering van het arrest van het Hof. Om zich te voegen naar een nietigverklaringsarrest en hieraan volledige uitvoering te geven, moeten de instellingen niet alleen het dictum van het arrest naleven, maar ook de rechtsoverwegingen die daartoe hebben geleid en er de noodzakelijke steun aan bieden, daar zij onontbeerlijk zijn om de nauwkeurige betekenis van het dictum te bepalen (zie arrest van het Hof van 3 oktober 2000, C-458/98 P, punten 80 e.v.).

[Or. 7]

- 18 (2) Verordening nr. 158/2013 is mogelijk vastgesteld in strijd met artikel 6, lid 9, van verordening nr. 1255/2009, waarin wordt vereist dat het onderzoek binnen een jaar of ten laatste binnen 15 maanden na de opening ervan wordt beëindigd. Het onderzoek dat heeft geleid tot het bij verordening nr. 158/2013 ingestelde antidumpingrecht is immers reeds op 20 oktober 2007 geopend (punt 1 van de considerans van verordening nr. 642/2008), zodat de termijn al was verstreken bij het bericht van heropening van het onderzoek van 19 juni 2012 (PB C 175, blz. 19).

De bewering dat artikel 6, lid 9, van verordening nr. 1255/2009 enkel betrekking heeft op nieuwe onderzoeken in de zin van artikel 5 van verordening nr. 1255/2009 vindt geen steun in het arrest van 3 oktober 2000 (C-458/98 P), aangezien dit arrest is gewezen met betrekking tot verordening (EEG) nr. 2423/88 van de Raad van 11 juli 1988 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 209, blz. 1). Deze verordening bevatte in het overeenkomstige artikel 7, lid 9 geen maximumtermijn voor het onderzoek.

- 19 (3) Verordening nr. 158/2013 is mogelijk gebaseerd op het verkeerde onderzoekstijdvak.
- 20 Volgens artikel 6, lid 1, derde volzin, van verordening nr. 1255/2009 moet om ervoor te zorgen dat de bevindingen representatief zijn, een onderzoekstijdvak worden gekozen dat normaal een onmiddellijk aan de procedure voorafgaande periode van ten minste zes maanden beslaat.
- 21 Dit geldt niet enkel voor de vaststelling van een antidumpingrecht na een nieuw onderzoek overeenkomstig artikel 5 van verordening nr. 1255/2009, maar ook bij het opnieuw instellen van een antidumpingrecht. Ook dit moet worden gebaseerd op een recent onderzoekstijdvak, aangezien de instelling van een antidumpingrecht geen sanctie voor eerdere invoer is, maar de mededinging

beoogt te beschermen (zie arrest van het Hof van 3 oktober 2000, C-458/98 P, punten 90 tot en met 92, en arrest van het Gerecht van 14 november 2006, T-138/02, punt 60). **[Or. 8]**

- 22 Verordening nr. 158/2013, die wat betreft de vaststelling van de uitvoerprijs, de vergelijking tussen de uitvoerprijs en de normale waarde, de bepaling van de dumpingmarge en de schade van de bedrijfstak van de Gemeenschap is gebaseerd op de vaststellingen van de Commissie voor verordening nr. 642/2008 (punten 58, 61-63 en 112 van de considerans van verordening nr. 158/2013), is vastgesteld op basis van een tijdvak dat ver terug in de tijd ligt. De Commissie onderzocht voor verordening nr. 642/2008 dumping en schade in een tijdvak van 1 oktober 2006 tot en met 30 september 2007, waarbij voor de voorstelling van tendensen op lange termijn rekening werd gehouden met de ontwikkeling vanaf 2002/2003 tot en met het onderzoekstijdvak (punten 53, 58, 59, 65, 67, 70, 73, 74, 76, 78, 80, 92 en 96 van de considerans van verordening nr. 642/2008).
- 23 De Raad wees het gebruik van een recenter onderzoekstijdvak af op grond dat recentere gegevens beïnvloed waren door het feit dat een antidumpingrecht werd gegeven. Een tussentijds onderzoek in de zin van artikel 11, lid 3, van verordening nr. 1255/2009 was in dat opzicht een geëigender instrument (punt 86 van de considerans van verordening nr. 158/2013).
- 24 Deze opvatting overtuigt niet. Alleen al de omstandigheid dat in artikel 11, lid 3, van verordening nr. 1255/2009 sprake is van een onderzoek tijdens een onderzoekstijdvak waarin een antidumpingrecht de markt beïnvloedt, toont aan dat bestaande antidumpingrechten zich niet verzetten tegen een onderzoek op basis van recente gegevens.
- 25 Ook al vereist een tussentijds onderzoek voldoende bewijs voor het openen ervan, niets belet de Commissie de beschikbaarheid daarvan ambtshalve te onderzoeken in het kader van de voorbereiding van een verordening zoals verordening nr. 158/2013.
- 26 Bovendien werd ook het onderzoekstijdvak waarop verordening nr. 642/2008 was gebaseerd, beïnvloed door vrijwaringsmaatregelen. Bij verordening (EG) nr. 1964/2003 van de Commissie van 7 november 2003 tot instelling van voorlopige vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer van bepaalde bereide of verduurzaamde citrusvruchten (mandarijnen en dergelijke) (PB L 290, blz. 3) waren namelijk voorlopige vrijwaringsmaatregelen ingesteld en bij verordening (EG) nr. 658/2004 van de Commissie van 7 april 2004 tot instelling van definitieve vrijwaringsmaatregelen ten aanzien van de invoer van bepaalde bereide en verduurzaamde citrusvruchten **[Or. 9]** (mandarijnen en dergelijke) (PB L 104, blz. 67) definitieve, waaronder een tariefcontingent.
- 27 (omissis)